

Bemutató

Zádori Henrietta vagyok, a SZIKRA Tehetséggondozó Egyesület alapítója és elnöke.

Személyes érintettségem, anyai tapasztalataim és az autista gyermekekért végzett mindennapi munkám vezetett oda, hogy évekkkel ezelőtt létrehozzam a SZIKRÁT. Azóta azon dolgozom, hogy az autizmussal élő gyermekek és családjaik valódi segítséget, elfogadást és biztonságos közösséget kapjanak.

Az elmúlt években több száz családdal kerültem kapcsolatba. Egyesületünk ma már komplex támogatást nyújt: fejlesztéseket, sport- és szabadidős programokat, szülői közösségeket, érzékenyítő eseményeket, valamint ingyenes, autizmus-specifikus táborokat szervezünk. Hiszem, hogy az autista gyermekek nem kevesebbek — csak másként működnek. És hiszem azt is, hogy nekik is ugyanúgy jár a méltóság, az esély és az elfogadás.

Munkám során mindig a párbeszédet, az együttműködést és a közösségépítést tartottam a legfontosabbnak. Számomra az érdekképviselés nem csupán szakmai feladat, hanem személyes ügy is. Nap mint nap látom a családok nehézségeit, a rendszer hiányosságait, ugyanakkor azt az elképesztő erőt és szeretetet is, amellyel a szülők küzdenek gyermekeikért.

Az AOSZ alelnöki jelöltségét nagy megtiszteltetésnek érzem.

Ha megválasztanak, alelnökként elsősorban az integrációban részt vevő autista gyermekekért, fiatalokért és családjaikért szeretnék dolgozni.

Hiszem, hogy az integráció nem lehet pusztán egy papíron szereplő szó. Nem elég kimondani, hogy egy gyermek „integrálható”, ha közben nincs mellette megfelelő szakmai segítség, felkészített pedagógus, érzékenyített közösség és biztonságos, elfogadó környezet.

Az integrációban részt vevő autista gyermekek sokszor láthatatlan küzdelmeket élnek meg. Próbálnak alkalmazkodni egy olyan rendszerhez, amely gyakran nem alkalmazkodik hozzájuk. Ezért fontosnak tartom, hogy az ő érdekeik, szükségleteik és mindennapi nehézségeik erősebben jelenjenek meg az érdekképviselési munkában.

Szeretnék azért dolgozni, hogy az óvodákban, iskolákban és közösségekben valódi tudás legyen az autizmusról. Hogy ne a gyermeknek kelljen mindenáron „beférnie” a rendszerbe, hanem a rendszer tanuljon meg rugalmasabban, emberségesebben és szakmailag megalapozottabban működni.

Kiemelten fontosnak tartom a szülők támogatását is, hiszen az integráció sikere nemcsak az intézményen múlik. A családoknak sokszor egyedül kell harcolniuk fejlesztésért, megértésért, megfelelő bánásmódért. Azt szeretném képviselni, hogy ebben ne maradjanak magukra.

Számomra az integráció valódi célja nem az, hogy az autista gyermek csendben túlélje a napot, hanem az, hogy biztonságban legyen, fejlődjön, kapcsolódni tudjon, és önmaga lehessen.

Hiszem, hogy valódi változást csak együtt tudunk elérni.